

Erik Ansvang

DE MYSTISKE OBELISKER

VisdomsNettet
www.visdomsnettet.dk

De mystiske **OBELISKER**

Erik Ansvang

VisionsNettet
www.visionsnettet.dk

De mystiske obelisker

Af Erik Ansvang

*"Lad alle mennesker vide,
at dette er det største i verden."*

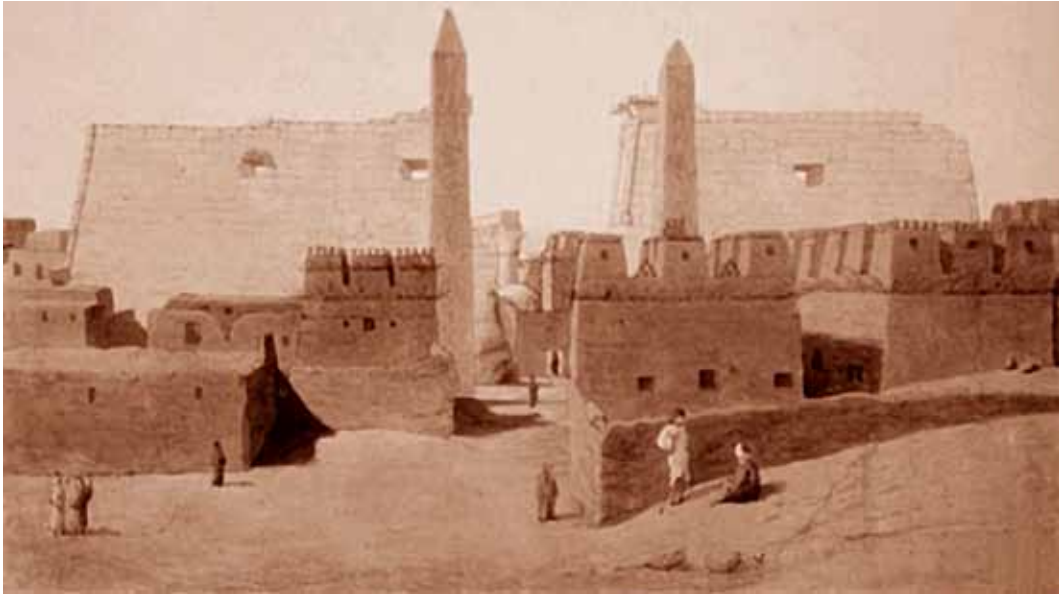

Hvorfor skrev den egyptiske dronning Hatshepsut disse ord på sin obelisk? Man får en fornemmelse af hensigten, når man står ved foden af hendes gigantiske obelisk i Karnak-templet og lader blikket glide op langs obeliskernes smukke og enkle linjer, for det ser ud som om de smelter sammen med himlen. Engang stod der to obelisker på dette sted. De er imponerende store. Og de er frygtelig tunge. Man anslår, at de hver vejer 350 tons. Spørgsmål, som har trængt sig på i alle tider, dukker op i tankesindet, når man iagttager dem. Hvordan blev de udhugget? Hvordan blev de transporteret? Hvordan blev de stillet på højkant? Og måske det vigtigste spørgsmål: *Hvorfor?*

Hvorfor?

Man bliver ikke meget klogere, når man i sydkolonnaden i Hatshepsuts gravtempel ved Deir el-Bahari læser dronningens egen forklaring, for her har hun efterladt denne besked:

"Jeg oplyser dette til de kommende generationer, som i hjertet vil spørge efter betydningen. Jeg sad i paladset og tænkte på Ham, som har skabt mig, og mit hjerte inspirerede mig at rejse til Ham to obelisker af guld, og deres toppe skal gennembore himmelhvælvingen. Vogt dig for befalingen. Jeg ved ikke hvorfor, det blev besluttet at udhugge dette monument helt i guld."

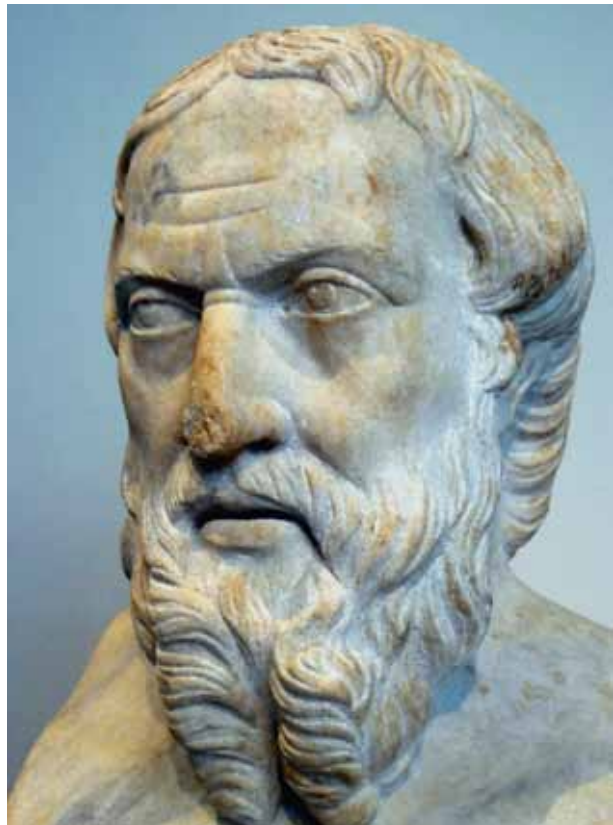

Tekhen, mirsalleh, obeloi og obelisci

Navnet på en genstand kan ofte give et vink til forståelse, men ikke i dette tilfælde. De gamle egypteres betegnelse for en obelisk var "*tekhen*", men ordets betydning fortaber sig i fortidens tåger. Nutidens egyptere kalder den "*mirsalleh*", der betyder "*nål*".

I det 12. århundrede omtaler den arabiske læge Abd-al-Latif obeliskerne i Heliopolis som "*mirsallati fiz'um*" – "*faraoens store nåle*", og det er grunden til, at de egyptiske obelisker, som i dag står i London og New York, kaldes "*Cleopatras nåle*".

Grækerne kom til Egypten på Homérs tid, og de undrede sig også over de firkantede granitsøjler med pyramidetop, som stod parvis foran de egyptiske templer. Tilsyneladende navngav de søjlerne efter den første association, der dukkede op i tankesindet, for de kaldte dem "*obeloi*", som betyder "*noget, der spidser til i den ene ende*". Herodot (ca. 450 f.Kr.) kaldte eksempelvis søjlerne for "*obeloi*" i verdens første rejsebeskrivelse fra Egypten. Cirka 350 år senere ændredes navnet til "*obelisci*", som betyder noget i retning af "*spydspids*", og dette ord er indgået i de europæiske sprog, og det er grunden til, at man i nutiden kalder granitsøjlerne for "*obelisker*".

Herodot

Dronning Hatshepsuts ufuldendte obelisk på ca. 1.000 tons

Problemet udhugning

De fleste egyptiske obelisker er udhugget i rosa granit, som er en særdeles hård stenart, og den findes kun i bjergene ved Aswan ca. 1.000 km fra pyramidefeltet ved Cairo. I stenbruddet ved Aswan ligger en ufuldendt obelisk på ca. 1.100 tons fra dronning Hatshepsuts tid (1490-1468 f.Kr.). Overfladen og siderne er groft udhuggede men dog ret plane. Undersiden er endnu ikke frigjort fra klippen. Den etablerede teori går ud på, at obelisker som denne skulle være udhugget i den hårde granit ved hjælp af fugtige trækiler og tusindvis af mejsler. Teorien holder imidlertid ikke, for det hårdeste metal egypterne kendte og brugte, dengang de udhuggede disse giganter, var kobber, og selv hærdede kobbermejsler ville ikke være i stand til at bearbejde den hårde granit – og slet ikke med den nødvendige præcision.

Detalje fra Hatshepsuts obelisk i Kranak-templet

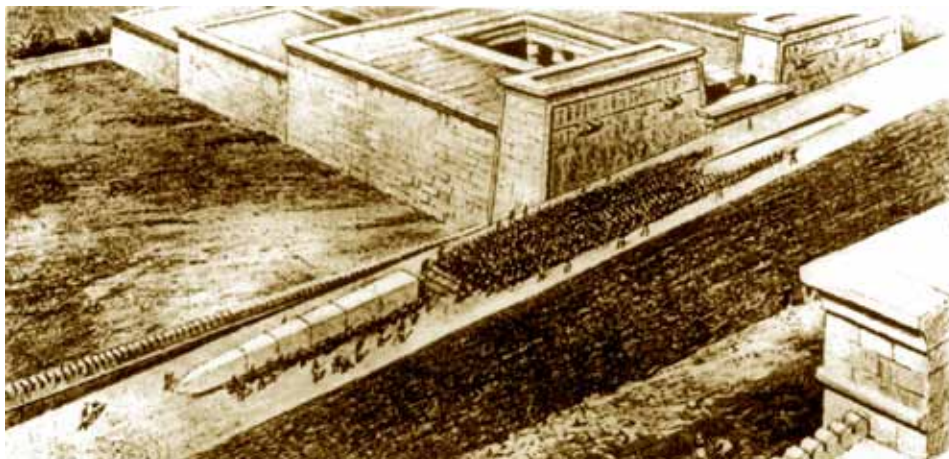
Problemet polering

Et andet problem er poleringen af obeliskernes overflader, som på de færdige obelisker stadig er imponerende præcise, jævne og helt glatte. Egyptologerne påstår, at granitten blev slebet med håndkraft og ved hjælp af den hårde stenart dolerit – eller ved hjælp af slibesand tilsat diamantstøv. Nutidens boreeksperter afviser blankt denne teori. Det er ganske enkelt umuligt at forme obeliskerne ved hjælp af denne metode, siger de.

Problemet transport

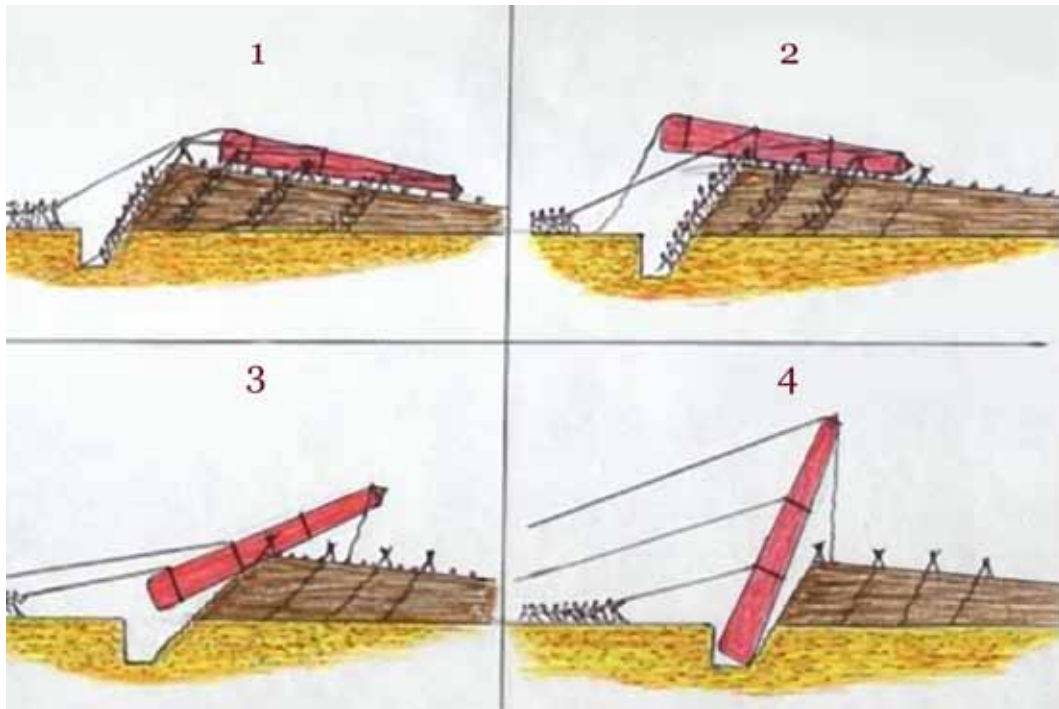
En tredje gåde er *transporten*. Hvordan kunne egypterne løfte de flere hundrede tons tunge stenkolossal op af hullerne i granitbruddet uden taljer, uden kraner og naturligvis uden motorkraft? Nutidens ingeniører og entreprenører afviser, at det er muligt at løfte så tunge genstande ved hjælp af slaver i tusindtal. Ekspert har beregnet, at for at kunne trække den ene af Hatshepsuts 350 tons tunge obelisk, som står i Karnak-templet, hen ad en jævn og helt vandret vej, ville det kræve et samlet træk fra ca. 2.000 mennesker. Bemærk at det skal være et *samlet* træk. Problemet er imidlertid, at ifølge eksperterne er det umuligt at forene så mange mennesker i et samlet træk.

Man gætter på, at store og tunge obelisker og kolossalstatuer blev transporteret på træruller eller træslæder. Men flere eksperter påpeger, at det kun er muligt at transportere forholdsvis lette genstande på denne måde. Både slæder og træruller ville blive knust under den enorme vægt fra en flere hundrede tons tung obelisk eller en 15-20 meter høj statue af granit. At de gamle egyptere var i stand til at løfte og transportere de tunge genstande ad besværlige veje fra stenbruddet ved nutidens Aswan ned til Nilens bred og videre til templer, der lå 300-1.000 km borte,

er en kendsgerning, for obelisker og statuer fremstillet af Aswan-granit står overalt i Egyptens tempellandskab og beviser bedriften. Der gættes meget, men hvordan det reelt foregik, er stadig en gåde for den etablerede videnskab.

I sine rejseoplevelser beskriver Herodot transporten af en stenblok på 350 tons fra Elephantineøen i Aswan til Sais i deltaet (en rejse på over 1.000 km). Herodot udtrykker dyb beundring for egypternes indsats, men han siger desværre intet om, *hvordan* de bar sig ad. Men de gamle egyptere gjorde åbenbart det umulige. De udhuggede obeliskerne med ufattelig præcision. De løftede de voldsomt tunge genstande. De transporterede dem efter behov. De lagde dem ned og rejste dem efter behag. Hvordan i alverden bar de sig ad?

Et forsøg på at rejse en obelisk på 40 tons efter denne model mislykkedes

Et mislykket forsøg i nutiden

I nyere tid forsøgte man på et tidspunkt at bevise egyptologernes teori ved forsøgsvis at flytte og rejse en forholdsvis lille og groft tilhugget obelisk på beskedne 40 tons ved hjælp af de metoder, som egyptologerne påstår blev anvendt af de gamle egyptere. Denne relativt lille obelisk knuste hurtigt de træroller, man lagde under den, og når det sker ved et tryk fra 40 tons, vil problemet naturligvis være det samme med obelisker på 350 eller 450 tons. Desuden lykkedes det aldrig at trække den lille obelisk op i lodret stilling, selvom man benyttede muskelkraft og reb i overensstemmelse med de metoder, egyptologerne påstår, de gamle egyptere brugte. Den lille obelisk var simpelthen for tung.

Hvis metoden ikke virker på en 40 tons tung obelisk, hvorfor skulle den så virke på en obelisk, der er 10 gange tungere? Det kan franskmændene tale med om, for i perioden 1831-36 fik de en næsten traumatisk obeliskoplevelse.

Problemet Luxor-obelisken

Oprindeligt stod der to intakte obelisker foran indgangen til Luxor-templet – begge udført i rosa Aswan-granit. Hver obelisk vejer ca. 250 tons. De blev rejst foran Luxor-templet af Ramses II ca. 1250 f.Kr. Den 25 meter høje obelisk til venstre for tempelporten står stadig på sin oprindelige plads. Den anden har stået på Concordepladsen i Paris siden 1836. Forklaringen er, at Egyptens Mohammed Ali forærede *begge* Luxor-obelisker til franskmændene.

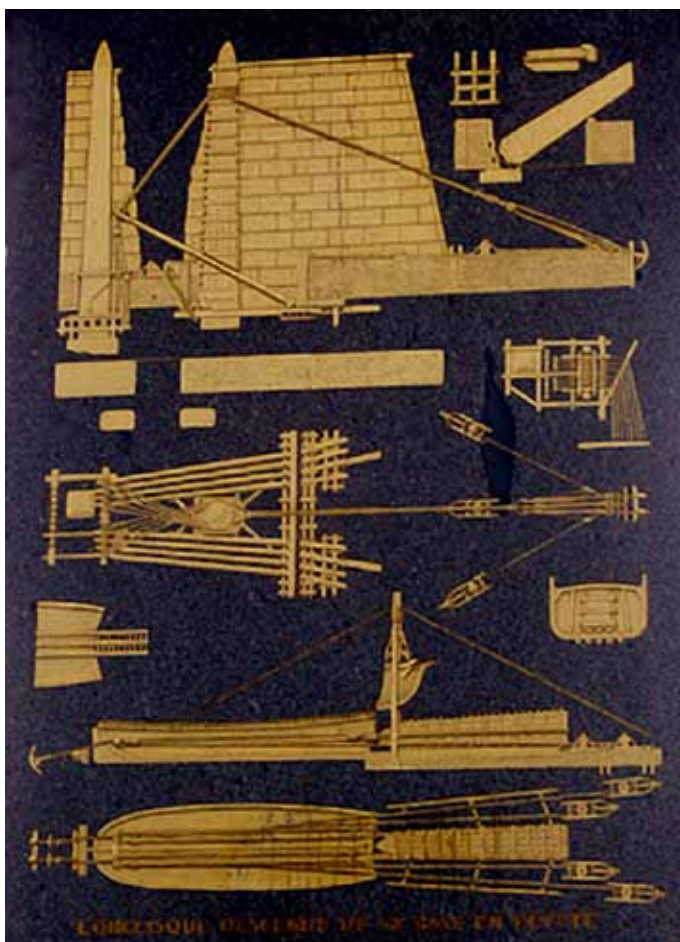

Karnak-obelisker

To gigantobelisker færdige på syv måneder

Hvorfor står begge obelisker så ikke i Paris? Svaret er, at selv med relativt moderne tekniske hjælpemidler formåede franskmændene kun at flytte den ene. *Og det tog dem hele 5 år.* Herefter opgav de at flytte den anden. Til sammenligning skal det nævnes, at dronning Hatshepsuts to obelisker i Karnak-templet er både større og tungere end Luxor-obeliskerne, for Hatshepsuts obelisker er 30 meter høje og vejer tilsammen 700 tons. På Hatshepsut-obeliskens fundament er der en lang tekst, som oplyser, at de to gigantiske obelisker blev fremstillet i stenbruddet ved Aswan. De blev

udhugget, poleret, udsmykket med relieffer og hieroglyffer, transporteret 300 km fra Aswan til Luxor og rejst i Karnak-templet *i løbet af kun syv måneder*. Og Hatshepsut-obeliskerne er ikke engang Egyptens største. Den største, der er fremstillet på ordre af Sesostris I, står i dag i Rom og vejer 450 tons. Og ifølge egyptologerne skulle de gamle egyptere have transporteret disse vanvittigt tunge stenkolosser ved hjælp af primitive reb og stønnende og svedende slaver i tusindtal. De skulle have sejlet dem over meget lange afstande på spinkle og primitive træskibe. Egyptologerne tror selv på denne forklaring, men ingen eksperter er enige med dem.

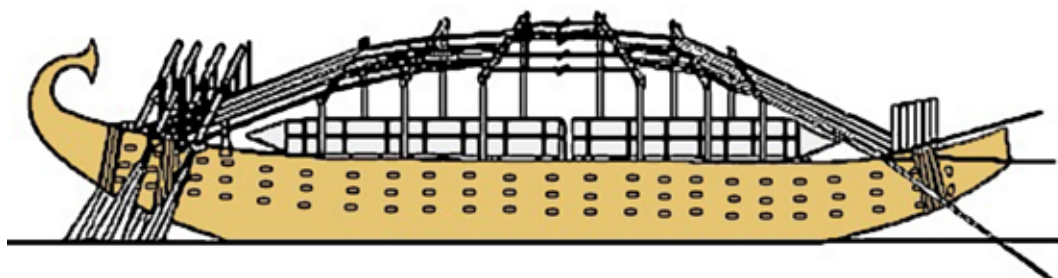
Bedriften vises på soklen til obeliskens på Concordepladsen i Paris

Franskmændene 3.000 år senere

Sammenlignet med de gamle egypteres præstationer er franskmændenes bedrift en lidt pinlig sag, for på trods af at der ligger ca. 3.000 års udvikling mellem egypternes fremstilling og transport af den samme obelisk, lykkedes det kun med nød og næppe at flytte den ene obelisk. Det er værd at bemærke, at franskmændene ikke først skulle udhugge, polere og forsyne obeliskens med inskriptioner, for det havde de gamle egyptere gjort på Ramses II's tid. Franskmændene skulle "bare" lægge obeliskens ned, laste den og transportere den.

Man var klar over, at det ikke blev en nem opgave på trods af moderne hjælpemidler. Den franske marine valgte at bygge et specialskib til opgaven. Det var et fladbundet fartøj, for det skulle kunne sejle op ad Nilen uden grundstødninger på flodens utallige mudderbanker. Skibet fik navnet "s/s Luxor", og i 1831 forlod det Frankrig for at hente Mohammed Alis gave i Luxor. I Alexandria afventede man, at vandstanden i Nilen skulle stige, og den 30. maj begyndte sejladsen mod Luxor. Men selvom

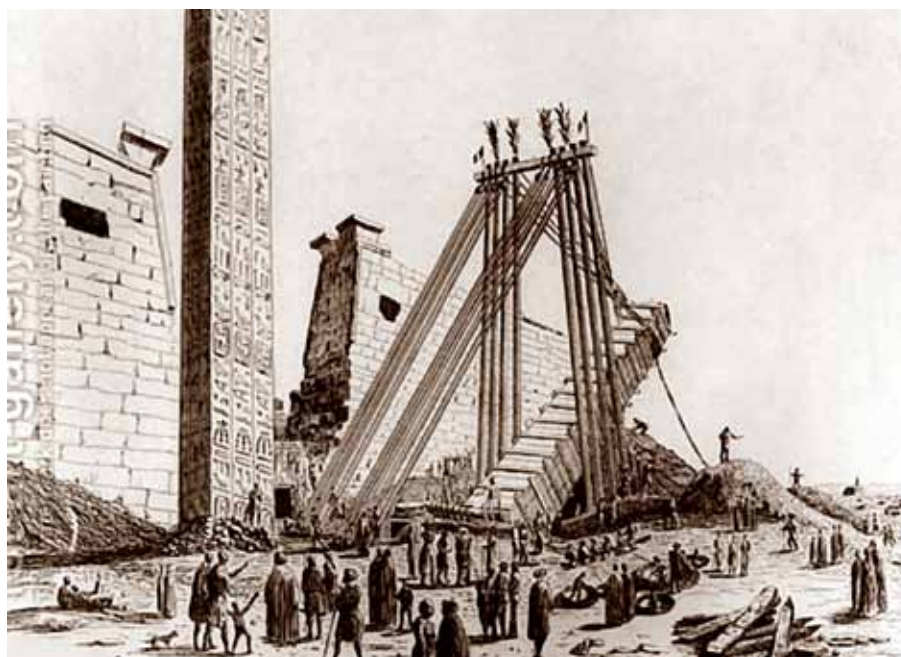
vandstanden var på sit højeste, og selvom det specialbyggede skib endnu var uden sin tonstunge last, stødte det igen og igen på grund på Nilens mudderbanker.

Hatshepsuts obelisk-skib med to obelisker på dækket

Problemet grundstødning

En grundstødning lyder umiddelbart ikke alarmerende for nutidens mennesker, for i nyere tid – også dengang i 1831 – havde man *dampskibe*, og det betød, at skibet enten kunne trække sig fri af grundstødninger ved egen motorkraft, eller det kunne trækkes fri ved hjælp af de medfølgende slæbebåde, der var udstyret med stærke maskiner. De gamle egyptere havde ikke denne mulighed. Tanken om at fortidens obelisktransporter, sådan som de beskrives af egyptologerne, oprindeligt foregik uden grundstødninger er absurd. Og det samme er forestillingen om, at tusindvis af slaver skulle have trukket de fuldt lastede transportskibe fri efter en grundstødning. *Beregninger viser, at Hatshepsuts obeliskskib må have vejlet omkring 1.500 tons fuldt lastet.* En grundstødning ville have været katastrofal for de gamle egyptere.

Franskmændene lægger Luxor-obelisken ned

Problemet med at lægge obelisken ned

Efter mange besværligheder nåede franskmændenes "s/s Luxor" langt om længe frem til byen Luxor, og skibet blev fortøjet ved flodbredden kun 200 meter fra templet og obelisken. Man indså hurtigt, at det ikke ville være muligt at løfte den tunge obelisk op på skibets dæk. De gamle egyptere viser i velbevarede relieffer, at *de* var i stand til at løfte en obelisk op på dækket på deres træskibe. Ikke nok med det! De transporterede dem parvis.

Men franskmændene opgav at løfte obelirken op på skibet, og i stedet valgte de at save hele stævnen af skibet. På denne måde kunne de bugsere obelirken direkte ind i skibets lastrum uden løft. Hatshepsuts to væsentlig større og tungere obelisker blev som sagt udhugget, dekoreret, transporteret og rejst i Karnak-templet på bare syv måneder, men det tog franskmændene *hele fem måneders forberedelser* alene at lægge obelirken ned. Det skete den 31. oktober 1831.

700 km tog to år og tre måneder

Franskmændene fortæller ikke meget om den efterfølgende transport, men eksperter indenfor sejlads understreger, at det må have været ubeskrivelig vanskeligt. Det bekræftes af, at det tog ca. to år og tre måneder at tilbagelægge de 700 km fra Luxor til Alexandria. Transporten ankom til Alexandria den 25. januar 1833. Et par måneder senere – den 1. april 1833 – forlod "s/s Luxor" endelig Egypten og satte kursen mod Frankrig på slæb efter korvetten "s/s Sphinx".

Korvetten "s/s Sphinx"

Concordepladsen – efter fem års slid og slæb

Først seks måneder senere fortøjede "s/s Luxor" på Seinen. Der var nu gået to og et halvt år. Men besværlighederne var ikke slut for de stakkels franskmænd. For at kunne transportere obelisk, måtte man bygge en jævnt stigende vej fra kajen ved Seinen til Concordepladsen midt i Paris. Først den 25. oktober 1836 – *altså efter hele fem år* – stod obelisk endelig på sin plads i hjertet af Paris. Når man i nyere tid havde så store vanskeligheder med alene at flytte en enkelt obelisk ved hjælp af store dampskibe med stærke motorkræfter og relativt gode teknologiske hjælpemidler, er det indlysende, at franskmændene umuligt havde klaret opgaven, hvis de skulle gøre det samme ved hjælp af mennesker og reb. Derfor er det helt ubegribeligt, at egyptologerne stædigt fastholder den håbløse teori

om, at egypterne var i stand til at transportere de vanvittigt tunge obelisker ved hjælp af primitive metoder for 3-4000 år siden.

Den åndsvidenskabelige forklaring

De anerkendte kilder kan kun give en utroværdig forklaring på bedriften, og derfor er der sund fornuft i at spørge alternative kilder. Fra adskillige af åndsvidenskabens kilder understreges det, at egypterne kendte og kontrollerede mange såkaldte overnaturlige kræfter. Her er det vigtigt at indskyde, at der naturligvis ikke eksisterer et begreb som *overnaturlige* kræfter, ganske enkelt fordi der ikke findes kræfter, der er *over naturen*. I naturen findes der til gengæld adskillige kræfter, som ikke kendes (eller anerkendes) af den materialistisk orienterede naturvidenskab, men det forhindrer jo ikke, hverken at de eksisterer, eller at de blev kontrolleret og anvendt i tidligere kulturer.

Den tibetanske mester Djwhal Khul bekræfter oplysningen med disse ord:

*"Jeg vil minde om, at i Egypten, hjemstedet for den gamle magi, var det magiske arbejde direkte koncentreret om at skabe fysiske virkninger og stoflige resultater, og at magikerens arbejde kom til udtryk i den imponerende skabelse af de gamle gigantiske bygningsværker, som i deres tavse og uberørte storhed tiltrækker sig arkæologers og rejsendes opmærksomhed."*¹

Hatshepsut oplyser, at det var hende, der rejste obeliskerne, men ikke hvordan

Reliefferne er tavse

Det ville have været nemmere, hvis man havde haft de gamle egypteres egen forklaring på præstationerne, men reliefferne er tavse. Det er bemærkelsesværdigt, at de gamle egyptere i hele civilisationens lange historie trofast og med omhu beskrev alt det, de selv oplevede som store præstationer. Disse beretninger er bevaret på tempelvæggene og i gravene. Tusindvis af langt simple arbejder er levendegjort i detaljer på tempelvæggene, men ikke et eneste ord om *metoderne* bag dette imponerende arbejde, som må have krævet den allerstørste indsigt og erfaring. Kan det tænkes, at beskrivelserne bevidst er udeladt? Kan det tænkes, at kendskabet til hvordan man kan kontrollere og bruge disse kræfter, kan blive farligt og friste til misbrug, hvis egoistiske og magtbegærlige mennesker fik kendskab til metoderne? Det var sandsynligvis ganske få højt indviede, der kendte de nødvendige teknikker i det gamle Egypten – ikke almindelige håndværkere og bygmestre.

Levitation til transport

Den åndsvidenskabelige forskning løser problemerne med transporten af de gigantiske og voldsomt tunge obelisker, for her siges det, at de højt indviede ypperstepræster havde magiske evner. De var i stand til at bruge en *levitationsmetode*. I nutiden ved man endnu ikke, hvordan man kan vende tyngdekraftens poler i et felt omkring en genstand, sådan at tiltrækning bliver til frastødning og omvendt. Men ifølge åndsvidenskaben ophævede eller neutraliserede de gamle egyptere tyngdekraften omkring obeliskerne eller kolossalstatuen, og derfor var vægten selvsagt ikke et problem. Transporten kunne uden problemer foregå på de spinkle træskibe, nøjagtig som det vises på reliefferne. Obeliskerne kunne uden problemer løftes op og placeres

¹ Alice A. Bailey: *The Destiny of the Nations*, p. 118

på skibets dæk. De kunne uden besvær rejses til opret stilling på soklerne foran tempelporten eller langs tempelaksen. Og hele processen kunne gennemføres på den meget korte tid, der nævnes i reliefferne. Hvis man accepterer, at egypterne havde mulighed for at benytte metafysiske kræfter, løses alle de uløselige problemer på én gang.

Obelisker er symbol på indvielsesvejen

Pyramiden er symbolet på den trefoldige Gud (pyramidens trekantede sider), som er manifesteret i stoffets fire elementer (pyramidens kvadratiske bund). Obelisker er derfor et af de højeste af alle esoteriske symboler, for den viser en pyramide, der er anbragt på toppen af den forlængede eller oprejste terning eller kubiske sten.

Pyramiden er symbolet på fuldkommenhed både på makrokosmisk og mikrokosmisk niveau. Pyramidens proportioner og form er så fuldkommen, at intet kan forbedres, siger den åndsvidenskabelige forsker Geoffrey Hodson. Pyramiden er selve arketyper i sin grundlæggende form. Den symboliserer derfor menneskeguden eller den fuldkomne arketype i manifestation. Geoffrey Hodson tilføjer, at obelisker er et symbol på det menneske, der har fuldført indvielsesvejen. Obeliskens trekantede top symboliserer ånden eller monaden – det guddommelige i mennesket. Og det kvadratiske fundament i bunden af obelisker symboliserer personligheden eller de fysiske redskaber, som ånden arbejder igennem via sjælen. Obelisker er symbol på, at der er skabt forbindelse mellem ånden og personligheden i kraft af sjælen. Obelisker repræsenterer derfor den lange udviklingsvej, som kaldes "indvielsesvejen". Den er symbolet på mesteren, som har opnået denne ophøjelse, idet mesteren har udviklet alle sine ydre og indre legemer til fuldkommenhed og har løftet sin bevidsthed fra det fysiske, som er obeliskens fundament, til ånden, der er repræsenteret af obeliskens toppunkt.

Energikanaler

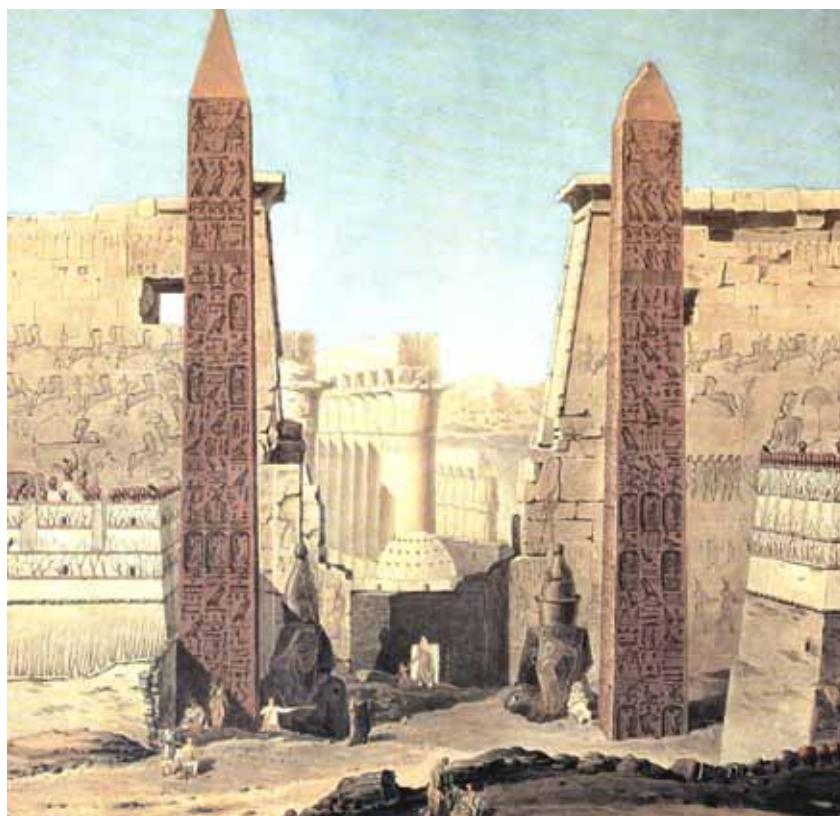
Fra seriøse åndsvidenskabelige kilder siges det, at obelisker stammer fra Atlantis. I Egypten (der repræsenterer en efteratlantisk udviklingsperiode) genopstod skikken med at rejse obelisker i An eller On (nutidens Giza som grækerne kaldte Heliopolis), og herfra bredte den sig til hele Egypten. Obelisker blev placeret på magnetiske punkter på Jorden på samme måde som akupunktøren anbringer nåle for at frigøre energiophobninger i patientens æteriske krop. Obelisker var derfor i stand til at kanalisere energi fra Jorden. Solens stråler blev opfanget af obeliskens elektrum-

eller guldtop i obeliskens toppunkt. Solen er som sagt et symbol på Gud (solguden Ra) og dermed *evigheden*. Obeliskens modtog på denne måde guddommelig energi fra kosmos. Men obeliskens kastede desuden en skygge, og skyggen skabte *tiden* – evighedens modsætning. Man kan derfor sige at obeliskens symboliserer det evige og guddommelige i mennesket, som oplever og erfarer gennem tiden.

Obeliskens modtog energi fra kosmos, men hvilken? Åndsvidenskaben oplyser, at solsystemet er et 2. strålesystem, som desuden fungerer som hjertecenter i konstellationen "Sirius". Solsystemets primære opgave er at udvikle kærlighed/visdom til fuldkommenhed i solsystemet. Obeliskerne fungerede derfor som kanaler for denne grundlæggende energi i solsystemet, som skulle kanaliseres ind i templerne.

Enhed og dualitet

Egyptologerne oplyser, at obeliskerne blev rejst to og to – side om side – ved tempelporten, og det er i overensstemmelse med H.P. Blavatskys informationer i *Den Hemmelige Lære*, hvor hun siger:

"Solsystemets grundlæggende dualitet, der kommer til udtryk som kærlighed/visdom, er bevaret og symbolsk afbildet af de to store søjler ved indgangen til templet".

Obeliskerne blev ikke kun placeret ved templets indgang. Obelisker blev desuden ofte anbragt parvis på templets akse, som repræsenterer en energimæssig vital linje i templet. De to obelisker ved indgangen er udtryk for den duale verden, som mennesket lever og udvikler sig i. Den venstre obelisk repræsenterer Himlen eller ånden – eller den maskuline pol. Den højre obelisk repræsenterer Jorden eller stoffet – eller den feminine pol. Menneskets sjæl eller bevidsthed er et resultat af det spændingsfelt, der opstår ved mødet mellem ånd og stof. Når et menneske træder ind i templet, passerer det mellem de to obelisker ved templets port, og bevæger

sig ind i spændingsfeltet mellem den maskuline og den feminine pol – mellem ånd og stof. Det træder derfor ikke ind i templet som en personlighed, men som en sjæl. Polerne og spændingsfeltet er der, uanset om man er bevidst om det eller ej, men hensigten er naturligvis, at gøre mennesket bevidst om, at det bevæger sig ind i templets legeme som det, det dybest set er – *en sjæl*.

Fohat-kundalinikraft

Der mangler stadig en forklaring på, hvordan de gamle egyptere kunne skære obeliskerne hurtigt og præcist ud af den hårde granit i stenbruddene i Aswan, og der findes faktisk også en åndsvidenskabelig forklaring på disse mysterier. Den åndsvidenskabelige Geoffrey Hodson fortæller, at egypterne brugte "fohat-kundalinikraft". Han forklarer, at Solen udsender tre kendte energityper: "*prana*", der kommer til udtryk som liv eller vitalitet, "*fohat*", der kommer til udtryk som bl.a. elektricitet, varme og magnetisme, og "*kundalini*" som er stoffets egen iboende kraft. De gamle egyptere var i stand til at koncentrere fohat-kundalinikraften til en laseragtig stråle, som de brugte til at skære eller svejse stenblokkene ud af klipperne. Det er årsagen til, at de kunne skære blokkene hurtigt og med ufattelig præcision. Desuden kendte de tilsyneladende en teknik, hvor de påvirkede molekylestrukturen i stenen, og derved blev det stof, stenen bestod af, plastisk. Materialet kunne herefter nemt bearbejdes.

Det er naturligvis op til den enkelte at afgøre, om man kan acceptere de åndsvidenskabelige informationer, som selvsagt kræver, at man er indforstået med, at der eksisterer kræfter i naturen, som endnu ikke er erkendt af naturvidenskabens forskere, men som tidligere civilisationer både kendte og brugte. Men det burde være nemmere at acceptere de esoteriske oplysninger som en teori, der muligvis kan lade sig gøre, frem for nutidens forklaringer, som har den afgørende svaghed, at de beviseligt *ikke* kan lade sig gøre.

VisdomsNettet

www.visdomsnettet.dk